

Filip Tamás

G-dúr Chaconne

Menedékház, ahova nincs
mi elől menekülni, hacsak
az eltévedés elől nem. De az
eltévedés ott is veled marad.

Levelek hullanak, más levelek
viszont a fákon fennmaradnak,
egy róka és egy bagoly vadászni
indul, odakint rend van.

Az éjszaka bevilágít az ablakon,
elegendő fényt ad, hogy azt hidd,
Händel: G-dúr Chaconne-ját
játssza neked Murray Perahia.

Oly derűs és gazdag üzenet,
s talán még igaz is, legalább
annyira, mint a menedékház
meg az eltévedés maga.

Valahol messze fölötted
a hideg sziklafalhoz tapadva
holtfáradt hegymászó várja
a hajnalt, de nem tudsz róla.

Azt is csak sejtéd, hogy a
világ túlfelén süt a nap,
és egy zsúfolt sztrádán a kocsik
utat adnak egy mentőautónak.

Sötét és forró

Magához kötöz az árbóc,
azt akarja, hogy halljalak.
És hallom a vihart,
hallom benne a szavaidat.
Eresszetek, hagyjátok,
hogya vízen járjak,
hullámok, tartsátok meg
a lábamat. Ha pedig
elsüllyednél, engedjétek,
hogya hozzád merüljek
gyönyörű asszony,
sötét és forró ágyadba.

[A világot, amelyben élünk]

A világot, amelyben élünk,
szerintem valahol gyártják,
nem lehet, hogy magától ilyen.
Ufókkal érkezik a sok hamisság,
a zombik éjszakánként kipakolják
a rettenetes rakományt, minden
darabjáról leszedik a zavarba ejtő
Made in Algol matricákat,
a hasznos hülyék Patyomkin-világot
építenek belőlük, ám azok még
hülyébbek, akik igaznak hiszik,
és óvatlanul nekitámaszkodnak
egy szilárdnak látszó ház falának.

Egész a tengerig

Festi a fényben remegő
szántóföldet, dűlőutakat,
a vándort, a földművest,
kopott bakancsot,
az asszonyt,
aki urának ebédet hoz,
a templomtornyot, az égre
íráshoz kihegyezett ceruzát,
örök erdőt, barlangja előtt
a remetét, aki behunyt szemmel
farigcsál egy darab fát.
És festi a földbe fúródó kutakat,
erők és bűnök mélyvilágát.
Játékból kicsinyíti a kavicsot
és nagyítja a sziklát,
madarak és békák szemével lát,
és végül nekigyürkőzik, hogy megfesse,
ahogy a forrás tolja maga előtt a folyót
egész a tengerig, amely üres még,
de egyszer megtelik vízzel
és vágyakozással.

A nyár mesterei

Szeptember-vonat érkezik
az egyetlen vágányra,
kérjük, ne vigyázzanak,
mert nincs miért,
hiszen még tart a nyár,
mesterei sárgára festik és
téglavörösre a házakat,
hogyha majd tél lesz,
jól essen nekidőlni
a meleg falaknak.

Elemi ösztönök

Vadászok. Te gyűjtögetsz.
Tüzet csinálok.
Még sütöd a húst.
Eszünk.
Megkívánlak.
Barlangos testeim
vérrel telíti a vágy.
Ágyékkötőmet leveszem.
More bestiarum?
Ne. Legyünk ma
kéthátú állat, szívem.

Szeretett házam

A házban is folyton csak
bolyongok, nem keresem,
amit találok: fiókok, polcok,
szőnyegek tele a nyomaimmal,
morzsák, csikkek, mosatlan
poharak, és sok nem tudom, mi,
főleg papírok, rajtuk
számok és feljegyzések egy
besötétedett korszakomból.

Benyitok egy ismeretlen ajtón,
konyhája gőzében izzad
a babonák nagyanyja,
dúdol valamit, jobb, ha
magára hagyom.

Az ágyban levágott
lófej alszik, álmából hirtelen
felnyerít, fejvesztve iszonyodok
és rohanok tőle, miközben
kérdés szorítja torkomat:
ha az én szeretett
házam ilyen rettenetes,
milyen lehet a többi?